

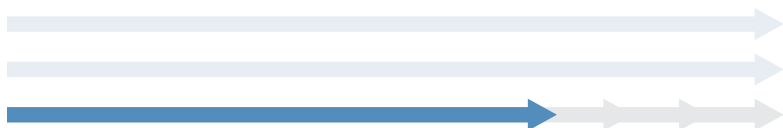
Napút-füzetek

27.

Enrique Badosa: Canto de las cinco estaciones
(Elegía en enero... y III)

Enrique Badosa: Az öt évszak éneke
(Januári elégia, III.)

Az Országos Idegennyelvű Könyvtár
3. műfordítás-pályázatának anyaga

Az Országos Idegennyelvű Könyvtár harmadik jeligés műfordítás-pályázatára (Enrique Badosa *Canto de las cinco estaciones* versciklusából az *Elegía en enero* című költemény harmadik versének átültetése) 42 pályamű érkezett. A bírálóbizottság (Tóth Éva, Lator László, Virág Bognár Ágota) szeptember 1-jei ülésén három díjat és egy különdíjat ítelt oda. Az I. díjat Spiegl Máténak, a II. díjat Sarkadi Zsuzsannának, a III. díjat dr. Mechler Annának ítélte. A Magyar Fordítóház Alapítvány által felajánlott különdíjat, az egy hét ott-tartózkodást az alapítvány balatonfüredi fordítóházában Kántás Baláznak ítélte a zsűri.

Országos Idegennyelvű Könyvtár

Spiegl Máté (I. díj): Az öt évszak éneke	9
Sarkadi Zsuzsanna (II. díj): Az öt évszokról szólok.	10
dr. Mechler Anna (III. díj): Dal az öt évszokról.	11
Kántás Balázs (különdíj): Az öt állomás éneke	12
Ferenczi Dániel: Az öt évszak dala	13
Laki Nóra: Öt évszak éneke	14
Mohai Szilvia: Az öt évszak éneke.	15
Németh Fruzsina: Az öt évszak dala	16
dr. Renteria Delgado Ricardo Zoltán: Az öt évszak éneke . .	17
Rózsa Iván: Az öt stáció éneke.	18
Spitálszky Andrea: Vers az öt évszokról.	19
Szaniszló Balázs: Canto de las cinco estaciones.	20
Várnai Gina: Öt évszak éneke.	21
Zsellér Anna: Ének az öt évszakhoz.	22
Merk József: A restiben éneklek ötér'	23

A pályázatot támogatták:

nka
Nemzeti Kulturális Alap

Egy-két szó a kihívásról

A műfordítás-pályázat résztvevői ebben az évben egy kortárs spanyol lírikus, Enrique Badosa egyik versének magyarázatát kapták feladatul. Ez a vers egy nagyobb kompozíció része, amelyet a már nem fiatal mester jó ötven éve vetett papírra. A cím: *Canto de las cinco estaciones – Az öt évszak éneke* vagy *Ének az öt évszagról* (de semmiképpen sem öt állomásról, sőt stációról sem) egy több évszázados költői, illetve művészeti toposz modern feldolgozása. (Emlékezzünk Csokonai *Az esztendő négy szakasza* című kis remekére vagy Vivaldi *Az évszakok* című concertóira, amelyekhez mellesleg verseket, pontosabban négy szonettet is írt.)

Enrique Badosa költészetében a kötött formák dominálnak, bár írt szabad-verset is. Ez a hosszabb költemény, mint a címe mutatja, öt részből áll, s minden egyes rész három, egyenként 16 soros szakaszból tevődik össze. Az első rész, a *Januári elégia* harmadik szakaszának fordítását negyvenkilencen küldték be, és ebből negyvenkettőt értékeltünk. Az egyes szakaszok önmagukban is teljes értékű versek, különösebb formai nehézség nem található bennük. A tizenhat sorból az első tizenkettő páros rímű, de mire esetleg megunnánk az ismétlődést, változik a rímképlet: az utolsó négy sor keresztrímű. A sorok a spanyol verstan *arte mayor*, azaz nyolc szótagnál hosszabb fajtájába tartoznak, a sor közepén cezúra található, amely majdnem mindig 7-7 szótagra tagolja a verssorokat. Az egyszerű rímképlet gazdagabb hangzásvilágot takar, főleg, ha tudjuk, hogy a spanyol asszonánchoz elég, ha az utolsó előtti vagy az utolsó magánhangzó azonos a rímhívóban és a rá felelő rímekben. Ha így nézzük a verset, akkor több távoli rímet találunk benne. Az első két sor végén szereplő *nada – espada* és a hetedik-nyolcadik sor végén lévő *derrumbada – jornada* tiszta rímnek tekinthető, a III, IV, IX, X, XIV, XVI sorok és az V, VI, XI, XII, XIII, XV sorok pedig asszonáncot alkotnak.

Az, hogy ezeket a távoli, rejtett rímeket is visszaadja a magyar fordítás, nem várható el, a rímek teljes elhagyása és a szótagszámok figyelmen kívül hagyása viszont elfogadhatatlan. Van olyan fordítás, amelyben a szótagszámok 9 és 24 között váltakoznak s a trocheusi lejtést is ritkán követik.

A szabályos forma nagy érzelmi-hangulati feszültségeket és komplikált képeket hordoz. Tanácsos megnézni a szótárban még az ismertnek, egyszerűnek tetsző szavakat is – lásd: *estación* –, nehogy összetévezzük például az *anhelo*, azaz vágy, sóvárgás jelentésű szót az angyallal (*ángel*). Múgond nélkül nincs műfordítás, és a múgond a vers minél pontosabb megértésénél kezdődik.

Tóth Éva

Mi kell a versfordításhoz?

Réges-régi, költészetünkkel egyidős hagyomány, hogy verset versben, költők fordítanak. Hivatástudatból, hódításul, erőpróbául, szórakozásból. Meg akarjuk ismerni (mert fordítás közben lehet legjobban), megismertetni másokkal a világirodalom remekeit. A költészet nem hagymázás locsogás, hanem mesterség. Az a versfordítás is. Kell hozzá költő-tehetség, de nélkülözhetetlen a szakma ismerete. Mai (vagy félig-meddig tegnapi) felfogásunk szerint a műfordítónak az a dolga, hogy az idegen verset, amennyire csak lehet, az eredetihez híven szóltassa meg magyarul. Nekünk kivételes szerencsénk van: nyelvünknek olyan a természete, fonetikája, hogy szinte mindent meg lehet vele csinálni. Milyen legyen a jó műfordító? Mindenekelőtt szerény, alázatos. Azt csinálja, azt akarja megcsinálni magyarul, amit valaki valamilyen nyelven megírt. Ne magát tegye a versbe, ne itt élje ki költő-hajlamait, ne akarjon rálicitálni az eredetire. Persze, nagy költőinknek ott van a keze nyoma, technikája, fogásai a lefordított versekben is. A versfordítónak tudnia kell a mesterséget, nemcsak a magyar verstant, hanem azokét is, akiktől fordítunk. Tudnia kell aztán a nyelvet, amelyikből fordít, nem okvetlenül felső fokon. Elég hozzá (de nélkülözhetetlen is) a szívós türelem, hogy az idegen szöveg legapróbb részleteit is megértse (a jó vers támogatja a megértést), és ha nem érti, ne költse át aggálytalanul. A nyelvtan, a mondat szerkezet maga is forma, és a forma, a megformálás is kifejezője a vers lényegének. Jó költőknél jelentése, jelentősége van, ha, mondjuk, egy hosszabb mondatra egyszavas mondat következik. Ez adja ki, többek közt, a vers tempóját, dinamikáját, Füst Milánnal szólva, indulatmenetét. Mondjuk, a feladat-versben az első sor ezzel a mondatlal végződik: Nada. Így kell azt magyarul megcsinálni. (A fordítók közül sokan hosszú magyarázkodássá terebélyesítették.) Azt nem is kell mondanom, hogy a magyar mondatnak félreérthetetlennek kell lennie. A pályamunkákban ez nem mindig így van. Más eset, persze, ha az eredeti is félreérthető, többértelmű. A vers tónusa függ nyelvi anyagától, a szóválasztástól. Sok pályázatban használtak olyan szavakat, amelyek megváltoztatták a vers ízét. Az egyikből nyugatos vers lett, a másikkal majdnem sláger. Ha beleköltünk, kényszerből beletoldunk valami a fordításunkba, az ne üssön el az idegen vers természetétől.

A feladat-vers kötött formában íródott. Volt, aki ezt figyelembe vette, volt, aki nem. Született szép szabadvers-fordítás, és született félig-meddig kötött formájú, rímelő magyar változat. Elhatározhatjuk, ezért-azért, hogy eltérünk az eredeti formájától, csinált ilyen, előre megfontolt szándékkal, Arany János is. De akkor legalább tudnunk kell, hogy *mit* nem csinálunk meg, és miért nem csináljuk meg. Csak két pályázó ismerte fel, milyen formában van írva Badosa verse. Spiegl Máté és Sarkadi Zsuzsanna: felező tizen négy szótagos jambikus sorokban, spanyol alexandrinban. Mint, mondjuk, Kormos István remekműve: *Fehér virág a zápor, zuhogva ontja szirmát*. Ezt persze csak az veszi észre, aki tudja, hogy olvassuk a verset az újlatin nyelvek verstani szabályai szerint. Ha két vagy több magánhangzó van egymás mellett, az egy szótagnak számít. Lehet a spanyol vers formájára füttyülni, de mindenképpen tudnunk kell, mire füttyülünk, és szükség esetén meg kell tudni magyarázni, miért. A pályázók többsége

ösztönösen dolgozott. Így is születhetnek, születtek szép sorok, részletek. De jobb lett volna, ha tudják, mit csinálnak. Nekem legjobban azok a pályamunkák tetszettek, amelyekben megéreztem ezt a fedezetet.

Lator László

ENRIQUE BADOSA

Enrique Badosa

Canto de las cinco estaciones

Elegía en enero

...

y III

DECLINARÁN en ti todas las brumas. Nada.
Si te confío el aire, te cortará su espada.
Si pienso en tu amargura, podría entristecerte.
Tuvimos la esperanza, y no quiero perderte.
Reposarán en mí todas las horas. Peso.
Si paro los relojes, jamás volveré ileso
del vendaval de arena que siento derrumbada.
Si afilo las agujas, tendré dura jornada.
Y así te iré perdiendo, perdiendo lentamente,
y mi risa y mis manos, mis labios y mi frente...
¿Cómo te libraría del angosto camino?
Las luces de la tarde echarán agua al vino.
Tus cabellos son brisa perdida en tus anhelos.
Mis espaldas son fuertes, pero el amor distante.
Con la brisa trigueña que tú trenzas en velos,
protégeme la carne del viento lacerante.

Enrique Badosa

Az öt évszak éneke
Januári elégia

III

Spiegel Máté fordítása (I. díj)

Alakod adja majd ki mindig a pára. Semmi.
Ha levegőre bízlak, éle meg fog sebezni.
Keserűséged mondjam? Elkeseřiténelek.
Reméltünk, s nem akarlak elveszíteni téged.
Elpihennek majd bennem az órák. Súlyuk érzem.
Megállítsam a pergést? Nem lesz mód visszatérnem
a homok viharából, ami, tudom, lezúdul.
Mutatót köszöröljek? Meg fogom járni rútul.
S így lesz, hogy elveszítlek, így veszítlek el lassan,
s kezem és nevetésem s a homlokom s az ajkam...
Hogy szabadíthatnálak ki a sikátor útról?
Vizet csinálnak majd az esti fények a borból.
Hajad sok szála: szellő, sóhajaidba veszve.
Vállaim sokat bírnak, de a szerelem távol.
Sötétarany szellőddel, amit fátylakba fonsz be,
óvd meg, véd meg a húsom az orkán rohamától.

Enrique Badosa

Az öt évszakraól szólok

Januári elégia

III

Sarkadi Zsuzsanna fordítása (II. díj)

Amerre vársz, a köd mind amarra hajlik. Semmi.
A szélre bízna szám, de szablyája meg tud szegni.
Panaszkodom: fanyar vagy – s szomorkodásba kezdesz.
Reményünk volt, a múlté – és félek, elfeledlek.
Lecsillapodna bennem az összes óra. Súlyok.
De ha kijátszom őket, az ős homokba fúlok,
S nem térek újra vissza az összemorzsolt térből.
De hogyha megjavítom, egy évet ad a létből,
S így végleg elfeledlek, hát elfeledlek lassan,
a homlokom, a vállam, mosolyra nyíló ajkam.
Hogy mentselek ki végleg a szűkös életútóról?
A délutáni napfény a borba hús vizet szór.
Hajadban árva szellő: elvész sóhajodban.
A hátam ép, erős, de szerelmed egyre messzebb.
A szőke szélfonálból szövött aranyfátyollal
Boríts be, és a fagytól, mi csontomig hat, védj meg!

Enrique Badosa

Dal az öt évszakeról

Januári elégia

III.

Dr. Mechler Anna fordítása (III. díj)

A tél homálya szertefoszlik rólad. Nincs tovább.
Ha rád bízom, a levegő, akár egy kard: miszlikbe vág.
Ha bánatodra gondolok, még tovább keserítelek.
Reménykedtünk, nem akarom, hogy elveszítsenek.
Óráink mind lerakódnak bennem. Nehéz.
Ha az idő pergő homokját megállíthatnám, egész
Homokvihar zúdulna rám, ott maradnék összetörve.
Éles óramutatók közt egy kemény nap meggyötörne.
És ahogy elveszítelek, elveszítem lassan-lassan
A nevetésem, karjaim, a homlokom, a két ajkam...
Hogyan szabadítsalak meg a beszűkülés útjáról?
Vízcsepp hullik a borba az alkonyati fénysugárból.
A hajad egy kósza szellő, elveszett a vágyaiddban.
A szerelem már tovatűnt, erős vállam is hiába.
Napsütötte szellőddel, mi fodrot ringat fátylaidban
Védj meg engem az orkántól, hiszen húsomat tépázza!

Enrique Badosa

Az öt állomás éneke

Januári elégia

III.

Kántás Balázs fordítása (különdij)

Benned nyújtózkodik el minden homály. Semmi.
Ha a légből bízol, annyi, mint kardját magadba döfni.
Ha szóba hozom bánatod, biztosan elszomorítlak.
Reménykedtünk mind a ketten: nem adlak át a múlásnak.
Órák pihennek el bennem, súlyuk vállamon.
Ha a mutatók mind megállnak, sohasem válhatok
halhatatlanná e cirkusz pusztító tornádójában.
Ha kihagyom a tűket, napom örökké válhat.
Így veszítelek majd el, lassan, lassan, szinte észrevétlen,
s így porlad el halántékom, kezem, ajkam, nevetésem...
Hogyan menthetnélek meg téged a keskeny úttól?
Szánk az est félhomálynak borából már víz-íz kordol.
Hajad szellő, amint belevész vágyaid ködébe.
Karom ugyan erős még, ám a szerelem már távol jár.
Hajszálaid fátyollá font sötétbarna szélével
kergetem el testemtől az elmúlás tornádóját.

Enrique Badosa

Az öt évszázak dala

Januári elégia

Ferenczi Dániel fordítása

Hanyatlani fog benned a pára. Semmi.
Ha a szelet rád bízom kardja beléd hasít.
Ha keservedre gondolok, az elszomoríthat.
Miénk volt a remény, és elveszíteni nem akarlak.
Minden emlék bennem fog nyugodni. Súly.
Ha az órákat megállítom sebeim sosem gyógyulnak
a zúduló homok keltette vihartól.
Ha mutatóit kiélezem nehéz út vár rám.
És így elveszítelek, elveszítelek lassan,
és nevetésem és kezem és ajkam és homlokom...
Hogy szabadít meg téged a keskeny úttól?
A délutáni fények felvizezik borodat.
Hajad vágyaidba veszett szellő.
Vállaim erősek, de a szerelem messzi.
Az aranybarna szellővel, mit kendőkbe fonsz,
védd meg húsomat a tépázó szélről.

Enrique Badosa

Öt évszak éneke

Elégia januárban

III

Laki Nóra fordítása

Sűrű köd lep el, nem is látlak.
Ha sorsod a szélre bíznom, az élével kettévághat.
Keserűséged, ha megérint, képes volnék bánatba borítani.
Reményünk volt, ahogy sem akarlak elveszíteni.
Minden múltó óra lassan rám telepszik. Súly.
Ha megállítanám az időt, mikor ádáz homokvihár dúl,
sohasem válnék sebezhetetlenné, maga alá temet.
Ha megnyújtanám a mutatókat, lassítanám a szenvedésemet.
És így elveszítlek, lassan elveszítem mindenemet,
a mosolyom, a szám, a homlokom, a két kezemet.
Szűk az út előtted, vajon megmenthetlek?
A késői fények a sűrű borba vizet töltenek.
Hajad eltévedt fuvallat, vágyad fogja.
Bár elbírnám a végtelent is, a szerelem messzi.
Fátyolba zárt hajfonatod sötétszőke szellő, az óvja
meg testem a hatalmas széltől, mely sebz.

Enrique Badosa

Az öt évszak éneke
Januári elégia

III

Mohai Szilvia fordítása

Eloszlik benned minden köd. Semmi.
Ha a szélre bízlak, kardja fog sebezni.
Ha keserűségedre gondolok, búval mérgezem szívedet.
A remény miénk volt, s nem akarom, hogy elveszítslek.
Itt nyugszik bennem minden perc. Nehéz.
Ha megállítom az órákat, tán épen visszatérek még
a homokból, mi viharra omlott a szélben.
Ha kihegyezem a tűket, kegyetlen lesz a létem.
S így elveszítelek, elveszítelek lassan,
s nevetésem, kezem, homlokom, ajkam...
A keskeny úttól meg hogyan mentenélek?
Vizet töltenek a borba az esti fények.
Tincseid kínzó vágyba veszett fuvallatok.
Hátam erős, de a szerelem messze.
Fátyolként lengő aranyszellő-fonatod
A sebző szélről testem védelmezze.

Enrique Badosa

Az öt évszak dala
Elégia januárban

...

és III.

Németh Fruzsina fordítása

FELSZÁLLT a köd. Eltűnt.
A levegőn át is hasítasz belém.
Keserűséged az én szomorúságom.
Reményünk volt, nem akarlak elveszíteni.
Nyomasztanak az órák. Súly.
A bennem tomboló homokviharból
nem kerülnek ki sértetlenül.
Az apró tűk szúrásai megkeserítik napjaim
és lassan-lassan elveszítelek Téged,
és a mosolyom és a kezeim, az ajkaim és az elmém...
Hogyan tudnálak szabadon engedni e keskeny útról?
Az alkonyat sugarai felhígítják a bort.
Vágyódásomban elveszek, mint hajszálad a szélben.
Vágyaim erősek, de a szerelem oly távoli.
Az aranybarna szellőből fonj fátylat,
Hogy megóvd testem a sebző szélről.

Enrique Badosa

Az öt évszak éneke

Januári elégia

és III

dr. Renteria Delgado Ricardo Zoltán fordítása

Rád borul minden homály. Semmi.
Ha rád bízom az eget, kardja bőrdöd metszi.
Bánatodra gondolva elszomorítanálak
Megvolt reményünk, s én megtartanálak.
Megpihen rajtam az idő. Rám nehezül.
Ha leláncolom az órát, sose térek vissza sértetlenül
A szétmorzsolt homoknak viharából.
Kihegyezett karók közt nyelek majd a nehéz út porából.
Így veszítelek el, elveszítlek lassan
S veled együtt mosolyom és kezem, homlokom és ajkam.
Miként óvhatnálak meg a baljós úton?
Az alkony fényei felvizezik borom.
Hajadnak fűrtjei vágyaidban eltűnt csillogás csak
Vállam sokat elbír, de a szerelem oly messzi.
A búzaszín csillogással, mit befontál, mint fátylat,
Óvd a testem: a szél éles karma sebzi.

Enrique Badosa

Az öt stáció éneke
Januári elégia

...

III. vers

Rózsa Iván fordítása

SZÉTFOSZLIK benned a tenger összes párája. Semmi a partja.
Ha rád bízom a levegőt, megsebez téged annak is a kardja.
Ha osztozom a gondjaidban, a végén még elszomorítalak.
Reménykedtünk eleget, s elveszíteni soha nem akartalak.
Nyugovóra tér bennem minden óra. A lét súlya rám nehezül.
Ha megállítanám az órákat, soha nem térnék vissza sértetlenül
A küzdőtér viharából, de már az aréna is összedőlni látszik.
Ha megnyújtom a mutatókat, a kemény nap velem játszik.
És így elvesznél nekem, lassan-lassan elvesznél,
És mosolyom és kezem, ajkam és homlokom, felednél...
Hogy szabadítsalak meg hát a keskeny ösvény szigorától?
Az alkony fényeiben a víz borrá lesz, a legjobb borásztól.
Hajad heves vágyadban elveszett fuvallat.
Hátországom erős, és a szerelem él, de távol.
Sötétszöke szellőkből font fátyol-alak,
Védelmezz a sértett szél bosszújától!

Enrique Badosa

Vers az öt évszakeről

Januári elégia

Spitálszky Andrea fordítása

Minden köd tebenned száll majd fel. Semmi.
Ha rád bízom a levegőt, kardja tested kettémetszi.
Ha keserűségedre gondolnék, el tudna búsítani.
Reménykedtünk, és nem akarlak elveszíteni.
Minden óra énbenem nyugszik majd. Nehéz.
Ha megállítanám az órákat, nem lennék már ép
a homokvihartól, melyet lerombolva érzek.
Ha kihegyezem a tűket, nehéz munka elé nézek.
És így majd elveszítelek, elveszítelek lassan,
úgy, mint a nevetést és kezeim és homlokom és ajkam...
Hogyan szabadítsalak meg a keskeny útról?
Az alkonyat fényei majd a borhoz vizet öntenek a kútról.
Sóvárgásaidba veszett szellő a hajad,
Hátam erős ugyan, de a szerelem messzi.
Az aranybarna szellővel, mit fátyollá fonsz magad,
óvd meg testem a szélről, mely rám fogát feni.

Enrique Badosa

Canto de las cinco estaciones

Elegía en enero

...

y III

Szaniszló Balázs fordítása

A köd szertefoszlik majd benned teljesen. Vége.
Ha levegőt adok neked, megsért téged annak éle.
Ha keserűségre gondolok, képes lenne bánatba dönteni.
Reményekkel voltunk tele, s nem akarlak elveszíteni.
Az idő múlása majd elcsendesedik bennem. Gyötrelem.
Ha az órákat megállítom, fájdalomam többet nem lelem
A szélviharban, mely aláhulló homokot hord, érzem.
A túket megélezve nehéz életben lenne részem.
S így majd elveszítelek, elveszítelek óráról órára.
S veled együtt mosolyom, kezeim, ajkaim és homlokom...
A szűkös ösvényről meg hogyan szabadíthatnálak?
Az alkony fényei a borhoz vizet zúdítanak.
A hajad szellő, vágyaid tengerén tovatűnik.
A hátam erős, de a szerelem még túl messze.
A világosbarna szellővel, mely fátyol alatt pompázik,
Védj meg engem, mikor eljön a fájdalom szele.

Enrique Badosa

Öt évszak éneke

Januári elégia

...

és III.

Várnai Gina fordítása

BELÉD FORDUL majd minden homály. Semmi.
Ha rád bízom a levegőt, kardját beléd metszi.
Ha keserű ízedre gondolok, elszomoríthatnálak téged.
Megvolt a reményünk, és nem akarlak elveszíteni téged.
Bennem fog nyugodni minden óra. Bánat.
Ha megállítom az órákat, sértetlenül én soha többé nem találok
vissza a homokviharból, melyet leromboltnak érzek.
Ha kiélezem a tőket, kemény nap elé nézek.
És így veszítlek el téged lassan, lassan
és a mosolyom, s kezeim, ajkaim és agyam...
Hogyan szabadítanálak meg a keskeny úttól?
A délután fényei vizes nedűt kevernek a borból.
Fürtjeid elhagyott szellők a te sóvárgásodban.
Karjaim erősek, de a szerelem oly távoli.
A búzamező szelét, mit befonsz egy fátyolban,
védelmezd húsom, melyet a tépő szél szegi.

Enrique Badosa
Ének az öt évszakhhoz
Januári elégia

III.

Zsellér Anna fordítása

Leszállnak rád mind a ködök lassan. A semmi.
Ha hagyom, kését a szél rajtad fogja fenni.
Keserűséged gondolata elszomorítana.
Volt miben bízunk, hát miért adnálak oda.
Rám peregnek mind az órák lassan. Teher.
Ha megállítom őket, már akkor is lever
a homokvihar, mely, érzem, eltemet.
Ha a mutatót lesem, napom csak nehezebb.
S így aztán szétporladsz kezeim közt lassan,
és veled homlokom, vidámságom, ajkam...
A nyomasztó útról hogy szabadítsalak ki?
Bort töltenek vízhez a délután fényei.
Fürtjeid közt rekedt zefír a vágyad,
vállam erős ugyan, de hűvös a szerelem.
Gesztenyeszín szellőkből font fátylad
óvja meg tépázó vihartól a testem.

Enrique Badosa

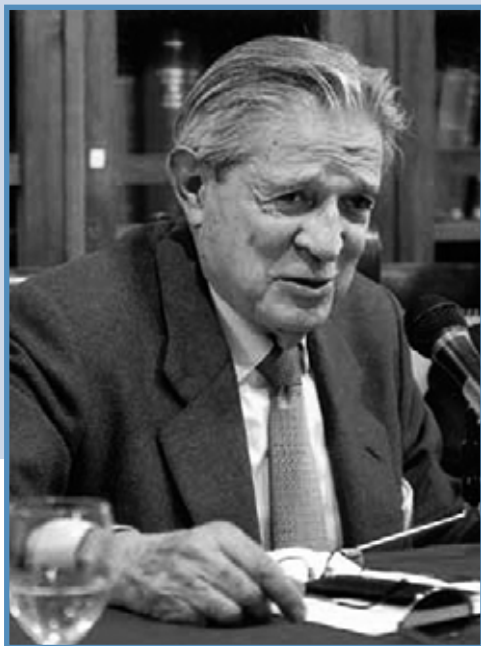
*A restiben éneklek ötér'
Januárban sem elég a pia*

...

és III.

Merk József fordítása

DERÉKSZÖGBEN ível benned a brummogás. Simli.
Légből kapott vallomásom rút hátbavágás inti.
Gyomorkeserűdre ha gondolok bús-irigy vagy tőle.
Volt reményünk, nem hagyhatom, hogy eligyák előlem.
Minden lenyúlt órát elrejtettem. Terhük már nyomaszt.
Ha megállítom a ketyegést, épségben ki riaszt
fel a sodródó örvényből, hol homokot okádok.
Ha a mutatót munkával tolom, segílyt nem kapok.
Így száradgatsz ki belőlem, lassúzón, féldecinként
oda a röhej, kezel pofátlan nagy arc a léért...
Kannás borok zezzugából ki tántorít szabadba?
Esti szódadelej spriccen fröccsé züllött boromba.
Szélütött fonattal ontod tarkómra olcsó vágyad.
Hátam még csak bírná, de sezlönod irdatlan messze.
Eresszük futásnak, aranyfüstös bolyongó árnyad
óvja testem kilúgozott húsát, mint bódult szerencse.

Enrique Badosa

Barcelona szülötte, de spanyolul ír, ám főként katalán költőket fordít. Enrique Badosa 1927-ben született, szülővárosának egyetemén tanult irodalmat és újságírást. Dolgozott napilapoknak, írt tárcát, kritikát, esszét, sokat utazott, és nyugdíjba vonulásáig a tekintélyes Plaza y Janés könyvkiadó irodalmi vezetője volt.

Lírájának fő motívuma a magány, a szenvedés, az elmúlás, de nem idegen tőle a szarkasztikus hang sem.

„Nem én írom a verset. A vers ír engem, abban az értelemben, hogy rámparancsolja mondanivalóját..., a valóság megismerésével és az önismeret segítségével létezni segít” – foglalja össze ars poeticáját egyik kötete előszavában. „Ragaszkodj a klasszikus költői formákhoz, s e formák megtar-

tanak” – mondja másutt, a magyar olvasót József Attilára emlékeztetve.

Húsz verseskötete, négykötetnyi esszéje és katalán klasszikus és kortárs költők fordítása mellett jelentősek Horatius- és Paul Claudel-fordításai is.

Nem túl gyakran fordul elő, hogy egy élő költő verseskötete több kiadást is megérjen. Enrique Badosának három verseskötete jelent meg két kiadásban, egy pedig, a Mapa de Grecia (Görögország térképe) három kiadásban jelent meg, sőt egy kétnyelvű, spanyol–görög kiadása is napvilágot látott, és spanyol fiatalok bedekker gyanánt vitték magukkal görögországi utazásukra.

Számos nemzetközi költőtalálkozón vett részt, és munkásságáért több elismerésben részesült: Francisco de Quevedo-díj (1986), Barcelona város díja (1990), a Spanyol Királyi Akadémia Fastenrath-díja (1992), a katalán kormány Szent György Keresztje (2006).

Magyarra eddig még nem fordították. Néhány műve megtalálható az Országos Idegennyelvű Könyvtárban.

Napkút Kiadó Kft.
1014 Budapest, Szentháromság tér 6.
Telefon/fax: (1) 225-3474
E-mail: napkut@gmail.com
Honlap: www.napkut.hu

Felelős szerkesztő: Szondi György
Szerkesztő: Virág Ágota
Szöveggondozás: Bognár Antal
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence